

۲۰۱۷/۰۶/۱۰

مصطفی عمرزی

عجب صبوری خدا دارد!؟

در روان شناسی انسان، عکس العمل او در زمان خشم، در بروز افکاری مشخص می شود که در زندگانی اجتماعی یا فردی، روی ملاحظات مختلف، از بیان آشکار عاجز بوده است. می گویند اگر می خواهید از کنه ضمیر کسی آگاه شوید، او را خشمگین سازید. آنگاه است که از پشت پرده هایی آگاه خواهید شد که راز آلود و مبهم مانده بودند.

هرج و مرج سیاسی و اجتماعی روز های اخیر، به بروز و تبیین واقعیت هایی منجر شده است که اگر از سویی ماهیت ظاهری بسیاری از مفاهیمی را زیر سوال می برند که به نام دست آورد های دیموکراتیک و مدنی عنوان می کردند، در نارضایتی طرف های درگیر، به پخش اخبار و واقعیت هایی نیز منجر شده اند که ارقام ضم این مقاله، هر چند به درستی تایید نمی شوند، اما گسترده گی پخش آن ها در فضای رسانه ها، به افشاگری های ارگ، آدرس می دهند.

زیان های ناشی از ضعف های آشکار حاکمیت ائتلافی، ضیاع فرصت ها، سرمایه هایی که بی جا مصرف شدند و پول هایی که هدر رفتند، آن چه در ذهن افغانان شاهد را بیشتر تداعی می کنند، ناکامی های بسیاری اند که پس از حضور جهانی در افغانستان، توانی که شایسته بود از آن تجمع بزرگ مالی و جهانی، ارمغان ما شود،

در حد سقوط آن چه شده است، به صفر هایی تقرب می کنند که حالا همه را برای آغاز نو، در مانده کرده اند. نوشته های روتین قلم به داستان افغان، در وفرت موضوع فساد، اگر محاسبه شوند، سر به میلیون ها صفحه می زنند، بنابر این، ترسیم این زمینه در کلیتی که همواره صورت می گیرد، شاید به ملال خواننده بیانجامد، به این لحاظ در

مثال این انتقاد، فقط به خبری مکتب می کنم که هر چند در چند سطر کوتاه، رسوا شده است، اما میزان فساد از رهگذر اداره ی تحمیلی و اشتباهاتی که همه، به خصوص دوستان بین المللی مستقیماً در آن مسؤو ل اند، نشان می دهند حضور عناصر متضاد در ناکارایی دولت، به چه مصیبتی منجر شد.

تراکم سرمایه در مواضع مختلف ملوک الطوائفی تنظیمی، افغانستان را که پس از کارروایی های طالبان در تضعیف نود درصد تنظیمیان فاسد، آماده می ساخت و ساز نو و عاری از فساد پیشه گان کرده بود، به شکلی در آورده است که از رهگذر توزیع کمک ها و تقسیم قدرت، جغرافیای اداری با شکل گیری افراد و اشخاص معلوم الحال، بخشی از میلیون ها دالر کمک را در حساب افراد ناباب گیر دهد تا در پیامد ۱۶ سال حضور خارجی، دشمنان داخلی با ژست های مدنی، اما با گذشته سیاه، وصله درست کنند تا از طریق تمدید فساد مالی،

جایگاه آنان در امارت های نمونه قوماندان عطا، حاکمیت مرکزی را در کمترین نارضایتی ها، به آشوب و اختیاری مشی تهدید خوداختیاری، هراسان کند.

در زیر، به ارقامی توجه کنید که در این روز ها، در امواج رسانه ها، ته و بالا می شوند. چنان چه آورم ، تاکنون به درستی تایید نشده است که آیا می توان از این فساد و خیانت های آشکار، در آینده ای که خدا کند دور نباشد، دوسیه های کلان خیانت و فساد درست کرد؟ با تمثیل قدرت های مُخل حاکمیت، نمی توان بسیار شک کرد که حاشیه های قدرت در افغانستان، در ملوک الطوایفی و تمایلات جناحی، اگر از پشتوانه ی میلیون ها دالر پول فساد مالی، دم و دستگاه حزبی، قومی، سمتی، رسانه یی و افراد مسلح را گرم نکنند، هرچند آستان بوسی همسایه گان را ترک نکرده اند، اما دریافت پول های فساد مالی در حاکمیتی که ۷۰ درصد در اختیار دارند، در مجاری مختلف ظاهراً قانونی، تجارتي، عمرانی و اقتصادی، دست بالایی راحتی است که به دور از مُهر مزد بگیران همسایه، فساد پیشه گان داخلی را کمک می کنند تا به راحتی بگیرند و مصرف کنند.

ارقام منتشره زیر، خیلی زود افشاء و رسانه یی شده اند:

سرمایه ی مالی عطا محمد نور ۲ میلیارد دالر، از قسیم فهیم ۱،۵ میلیارد دالر، ملا ربانی ۱،۲ میلیارد دالر، برادران احمدشاه مسعود و پسرش احمد مسعود ۱،۱ میلیارد دالر، محمود کرزی ۸۴۵ میلیون دالر، داکتر عبدالله ۷۸۰ میلیون دالر، اسماعیل خان ۷۲۰ میلیون دالر، عبدالرشید دوستم ۸۱۰ میلیون دالر، محمد محقق ۷۱۵ میلیون دالر، خلیلی ۷۳۰ میلیون دالر، بسم الله محمدی ۳۴۰ میلیون دالر، قانونی ۲۹۰ میلیون دالر، امرالله صالح ۱۹۵ میلیون دالر، سیدحسین انوری ۳۰۰ میلیون دالر، صدیق چکری ۳۵ میلیون دالر، ایوب سالنگی ۵۵ میلیون دالر، عبدالرووف ابراهیمی ۲۵۰ میلیون دالر، الله گل مجاهد ۱۸ میلیون دالر، شیخ آصف محسنی ۴۵۰ میلیون دالر، امان الله گذر ۲۶۵ میلیون دالر، ظاهر اغبر ۱۲ میلیون دالر، کرام الدین کریم ۸ میلیون دالر، بصیر سالنگی ۱۶ میلیون دالر، حسین فهیم ۱۵۰ میلیون دالر، شیرخان فرنود ۲۰۰ میلیون دالر، خلیل الله فیروزی ۱۷۵ میلیون دالر، امان نو اندیش، شاروال سابق کابل ۷۵ میلیون دالر و باز محمد احمدی ۱۴ میلیون دالر؟

کسانی که در محاسبه ماهر اند و حوصله دارند، لطفاً از جمع این ارقام، صورتی را تشریح کنند که با این اقتضاح، فساد و خیانت های آشکار، در حالی که به گونه ای تدوام می یابند (شرایط بحرانی و حاکمیت های ائتلافی) اوضاع اقتصادی کشور که به شدت از کاهش کمک ها، آسیب پذیر است، آینده ی سیاسی افغانستان را در کدام سطح اقتصادی امیدوار می کند تا در ثبات آن، سرمایه گذاران داخلی و خارجی، از ترس این همه آشفته گی، فرار نکنند؟

